

XVI. Podsumowanie i wnioski.

1. Funkcje i specjalizacja gospodarki województwa w gospodarce narodowej kraju w 1980 r.
2. Ogólne tezy planu regionalnego województwa na lata 1961—1980, ze szczególnym uwzględnieniem koncentracji sił i środków na zadaniach wiodących.
3. Wnioski wynikające z planu regionalnego województwa do planu perspektywicznego rozwoju gospodarki narodowej.
4. Zasady rozwoju i zagospodarowania podregionów.
5. Wnioski dotyczące racjonalnego układu powiązań międzyregionalnych i terytorialnego podziału pracy, w tym także wnioski dotyczące koordynacji planów regionalnych w regionach przygranicznych.
6. Wnioski w sprawie programu prac dotyczących planów regionalnych szczegółowych.
7. Podstawowe problemy planu regionalnego wymagające dalszych badań i studiów.
8. Ocena podziału administracyjnego wewnątrz województwa i wnioski.

XVII. Załączniki.

1. Podstawowe opracowania dotyczące planu regionalnego województwa, w tym podstawowe studia kartograficzne (analityczne i syntetyczne) oraz projekt przestrzennego kompleksowego zagospodarowania województwa.
2. Tablice statystyczne według poszczególnych działów gospodarki narodowej.
3. Bibliografia wykorzystanych opracowań i materiałów.
4. Lista instytucji i osób współpracujących w pracach nad założeniami planu regionalnego województwa oraz przy jego redakcji.
5. Opinia komisji planów regionalnych.
6. Odpis uchwały wojewódzkiej (miejskiej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej.

U w a g a: Analogiczna problematyka, zakres studiów i układ treści mają także zastosowanie do planów regionalnych obszarów stanowiących część województwa lub części sąsiadujących ze sobą województw.

200

**ZARZĄDZENIE MINISTRÓW SZKOLNICTWA WYŻSZEGO, ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ, OŚWIATY
ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI**

z dnia 9 maja 1962 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie określenia szczegółowych warunków, którym powinni odpowiadać kandydaci na pomocniczych pracowników nauki w szkołach wyższych, oraz warunków i trybu ich powoływania i zwalniania.

Na podstawie art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministrów Szkolnictwa Wyższego, Zdrowia, Oświaty, Spraw Zagranicznych oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 19 września 1959 r. w sprawie określenia szczegółowych warunków, którym powinni odpowiadać kandydaci na pomocniczych pracowników nauki w szkołach wyższych, oraz warunków i trybu ich powoływania i zwalniania (Monitor Polski Nr 89, poz. 478) wprowadza się następującą zmianę:

w § 4 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Ponadto mogą być powołani na starszych asystentów w katedrach klinicznych akademii medycznych lekarze, którzy byli zatrudnieni w tych akademiach przez trzy lata na stanowisku asystenta i uzyskali w tym czasie zaliczenie co najmniej 2 lat z okresu specjalizacji w danej dziedzinie medycznej.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego: w z. *E. Krassowska*

Minister Oświaty: *W. Tulodziecki*

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki: *Wł. Reczek*

201

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 17 maja 1962 r.

w sprawie składania i rozpatrywania meldunków o niebezpieczeństwie zderzenia w powietrzu statków powietrznych.

Na podstawie art. 8 ust. 2 lit. a) przepisów z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. z 1935 r. Nr 69, poz. 437, z 1945 r. Nr 48, poz. 273 i Nr 50, poz. 282) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pilot, który stwierdził wyminięcie się w locie pilotowanego przez siebie statku powietrznego z drugim statkiem powietrznym w odległości uznanej przez niego za

niebezpieczną, obowiązany jest złożyć meldunek o tym z powietrza, a następnie zawiadomić na piśmie właściwy organ służby ruchu lotniczego w terminie możliwie najkrótszym.

2. Właściwym organem do przyjęcia meldunku z powietrza jest ten organ służby ruchu lotniczego, z którym pilot utrzymuje w danej chwili łączność radiową w czasie lotu.

3. Właściwym organem służby ruchu lotniczego do przyjęcia meldunku pisemnego po wylądowaniu jest:

- 1) na lotniskach komunikacyjnych — dyżurny kierownik ruchu w biurze kierownictwa ruchu lotniska,
- 2) na lotniskach niekomunikacyjnych — zawiadowca lotniska.

§ 2. 1. Jeżeli pilot posiada łączność radiową z organem służby ruchu lotniczego, składa meldunek natychmiast po stwierdzeniu faktu wyminięcia się w powietrzu z innym statkiem powietrznym (§ 1 ust. 1) w formie telegramu o następującym układzie:

- 1) AIRMISS,
- 2) znak rozpoznawczy swego statku powietrznego i pozycja, w której nastąpiło wyminięcie,
- 3) czas, w którym nastąpiło wyminięcie (z dokładnością do 1 minuty),
- 4) wysokość lotu (z podaniem, czy lot był poziomy, czy też było to wchodzenie lub schodzenie z wysokości),
- 5) geograficzny kąt drogi,
- 6) warunki pogody,
- 7) bliższe szczegóły wyminięcia, jak np.: typ napotkanego statku powietrznego, jego znaki rozpoznawcze, jego kierunek lotu, odległość wyminięcia.

2. Jeżeli pilot nie może złożyć meldunku, o którym mowa w ust. 1, drogą radiową, obowiązany jest natychmiast po wylądowaniu złożyć ten meldunek osobiście w biurze kierownictwa ruchu danego lotniska.

3. Pilot obowiązany jest potwierdzić meldunek, o którym mowa w ust. 1 i 2, przez wypełnienie dwóch egzemplarzy formularza według wzoru ustalonego przez Mi-

nistra Komunikacji i złożenie ich w biurze kierownictwa ruchu danego lotniska; formularze powinny się znajdować na każdym lotnisku w biurze kierownictwa ruchu danego lotniska.

§ 3. Organy służby ruchu lotniczego (§ 1 ust. 3) obowiązane są przekazywać do Działu Służby Kontroli Ruchu Lotniczego Zarządu Ruchu Lotniczego i Lotnisk Komunikacyjnych Ministerstwa Komunikacji natychmiast drogą telefoniczną treść meldunku odebranego od pilota, a następnie przesłać drogą pocztową jeden egzemplarz meldunku.

§ 4. 1. Zarząd Ruchu Lotniczego i Lotnisk Komunikacyjnych Ministerstwa Komunikacji obowiązany jest przystąpić natychmiast do ustalenia bliższych szczegółów wyminięcia, zbadania jego przyczyn oraz przedsięwzięć doraźne środki mające na celu zapobieżenie powtórzeniu się tego rodzaju zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lotniczego. Z przeprowadzonych dochodzeń Zarząd Ruchu Lotniczego i Lotnisk Komunikacyjnych sporządza protokół, zawierający również wnioski w sprawie kroków zapobiegawczych, który z całością materiałów przesyła do Głównej Komisji Badania Wypadków Lotniczych działającej przy Ministrze Komunikacji w celu przeprowadzenia badań.

2. Sprawy związane z niebezpieczeństwem zderzenia się statków powietrznych w locie powinny być rozpatrywane przez Komisję w pierwszej kolejności.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. *D. Tarantowicz*

202

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 11 maja 1962 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu instytutów naukowo-badawczych uważanych za instytuty techniczne.

Na podstawie art. 19, 26 i 29 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) i § 33 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226) — w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu do Spraw Techniki ustala się, co następuje:

§ 1. Wykaz instytutów technicznych, stanowiący załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 31 października 1961 r. w sprawie ustalenia wykazu instytutów naukowo-badawczych uważanych za instytuty techniczne (Monitor Polski Nr 95, poz. 404), uzupełnia się jak następuje:

Lp.	Nazwa instytutu	Jednostka nadzorująca
63	Instytut Pracy	Komitet Pracy i Płac

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dnem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.